

Казах вече, че мако Монко беше осъден на три години. Той си ги излежа и се прибра в Банско. Освен с комитлък работеше в горското в Якуруда и помагаше с някой лев на мама и живеехме горе-долу.

В Банско имаше две библейски учителки Люба Бизева и Елена Везва. Жените на мама взеха да подхвърлят, че скоро ще имаме снаха учителка и действително през януари 1909 година бакьо доведе у дома Елена Везва. Нашата къща беше малка, тясна и младоженците живяха няколко месеца при нас и после отидоха да живеят при баба Милана Везва, майка на неца Елена Везва.

През зимата един ден мама дойде и каза:

- Неца си е родила момченце.

Тя отиде до чершията да купи басма и аз взех да шия либаде /жакетче/ за бебенцето. Поння, нямахме в къщи копчета и аз свалих от моята блузка и ги сложих на либадето. Привечер отидохме у бащи Монкови да видим малкият Никола. Ние децата като се изженихме на всички наши деца сложихме името Никола в памет на трагично загиналия ни баща.

След два-три месеца извикаха ме специално у нецини, за да гледам малкият Никола, защото жените бяха заети около подготовката на имения ден на бакьо - Ивановден, 20 януари 1910 година.

Когато бебето заспиваше и мен ме караха да помагам. Този ден имах възможност да се мушна навсякъде. Къщата беше нова, широка, на два етажа, с няколко одаи. Баба Милана беше вдовица, но цялата челяд бяха извънредно трудолюбиви, работеха и чуждо. С упорит труд бяха си построили тази солидна къща. В сравнение с нея, нашата беше като гълъбарник.

Колко беше кротко дете. Понякога неца Елена ме викаше да го пазя, ако у тях в къщи възрастните имаха неотложна работа по полето. Той беше първо внучи и ние всички му се радвахме. Често карах нашите да ме задянат с него в цедилка. Да го понося на гърба си като въз-